

ULYANA YAVNA
ZAPITIV, UKRAINE

OUR HISTORY IS LONG AND STORMY, WE ARE SLOW TO DEVELOP, SLOW TO GROW, SLOW TO FORM OUR SMALL LOAF, PERHAPS BECAUSE WE WILL STILL LIVE LONGER, UNTIL WE ARE THOROUGHLY BAKED TO A TASTY FLUFFY LOAF WITH A HARD CRUST.

I live in a small European town. Although... I can't say it's one hundred percent European. I myself am a happy combination of wild Asia and globalised Europe.

Many of my friends are now talking about leaving the country, about illegal or legal migration to anywhere as long as we don't have to stay here. So as not to be surrounded by filthy streets and bad roads, among ignorant officials and unjustifiable corruption, high prices and political instability. I think about leaving too at times and it disturbs me. I am writing this in my second to last term at university. I have four years of study behind me, four years in which I learned so little that was useful and necessary for my profession, but so much about living in Ukraine in general. When I got a self-confidence shattering "3" on my first exam, I didn't know then that two years down the line I would understand that the reason was not my lack of knowledge but simply tribute to corruption, the lecturer's desire to show me my place and establish a wonderful "financial relationship" for future terms. And I still didn't take the hint and stayed ridiculous and honest.

I am twenty-one. I went to a kindergarten, three schools and one university. I am writing my own story. I like sweet things and listening to family history. I like going back in time and remembering. I can sum myself up in these few words. One thing is missing. I do not want to emigrate.

I recall the nineties well. These were the first ten years of my life. Fortunately, the long queues at night for bread, sugar and milk passed me by because at that time I was still dropping my long-suffering funny toys and spinning the magic top with sledges and Christmas trees inside, rocking on an old wooden horse that, when we were visiting my grandmother, my dad had taken from the dust-filled loft. (Memories of my grandmother were still there in small pieces among her overcoats and dresses, and grandfather too in his carved stick, and other deceased members of our family in a variety of things – footprints, baskets, the bottom part of samovars, rags and books). In the mid-nineties, I go to my first class. I have quite a pretty little cherry-coloured dress and a funny rabbit-skin bag, the horrible brown school uniform also passed me by. **At the time we collected chewing gum packets and became addicted to yoghurts or other foreign wonder-foods that rained down on us as in a year of plenty after years of shortages.** I finish school in completely different times. I am in the last year of my studies and I am a revolutionary. I miss lecture after lecture at the university where the autumn preceding our peaceful uprising there was a tent-city. And then I move to cold, snowy Kiev and realise that my people are not dumb and that ... And that I don't want to emigrate.

And look. Today it's already Christmas 2009. There are still two whole weeks left until our Greek Catholic Christmas. And I'm so happy you can't put it into words.

I sit sometimes in the coffee shop and watch the pre-holiday rush, the market and the fabulous shop windows and think only about how we will get together for Christmas to sing carols, how we will be eating "kutya"* and dumplings stuffed with cabbage, how I will be baking Christmas pastries, how beautiful it is in our Carpathian Mountains when they echo to the sound of the trembita** and ancient monotone carols. And the carol singers don't miss a single house, not a single family, and the tables break under the weight of food, and... **I don't want to emigrate because how could I let myself run away from absolute happiness?** And we will be joined at the Christmas Eve table by hundreds of our ancestors who lived under the Lithuanian princes and the Austro-Hungarian Empire, Poland and the USSR, who lived in times of a dependent and independent Kievan Rus, but who lived! We were, are, and will be enigmatic Slavs. We were, are, and will be Ukrainian-Russians who live at the crossroads of world cultures, at the divide of Catholicism and Orthodoxy.

Most of us will continue to have an average wage of 200 dollars, will continue to dress in cheap Chinese or Turkish-made clothes transported all over the country in bales or in huge cardboard boxes from Odessa or Khmelnytsky, will continue to prefer chemical surrogates to traditional food. Or somehow on a low salary even manage to have a car and a house, to look good in cheap clothes, and while consuming fast food not to forget the habit of family eating. **This country is good in that you never know what will happen down the road; that is its charm, believe me. Why do parachute jumping or dive for sharks, if you can just live here and experience magical sensations.** I love adventures and that means I don't need to emigrate because I was born for this country.

Our Ukrainian world is not perfect. It is just as changeable, just as submissive as dough left to turn sour in wooden troughs. We are both happy and unhappy. We is us. We love complaining – on the one hand we want to join the EU, on the other Russia. We are that very dough, we are just preparing to become bread. Our history is long and stormy, we are slow to develop, slow to grow, slow to form our small loaf, perhaps because we will still live longer, until we are thoroughly baked to a tasty fluffy loaf with a hard crust.

 uyavna14@gmail.com

Translator's note

* Kutya: boiled wheat with honey and ground poppy seeds

** Trembita: a long bugle

УЛЯНА ЯВНА СМТ. ЗАПИТІВ, УКРАЇНА

Я живу в маленькому європейському місті. Хоча... Я не можу сказати, що є стовідсотковою європейкою. В мені поєдналися гармонійно і дика Азія, і глобалізована Європа.

Так багато моїх товаришів зараз говорять про виїзд з України, про нелегальну чи легальну міграцію. Будь-куди, аби тільки не залишатися тут. Не залишатися серед брудних вулиць і поганих доріг, невихованих службовців і невинуватої корупції, високих цін і політичної нестабільності. Я теж іноді думаю про це, і ці думки мене бентежать. Пишу під час своєї університетської передостанньої сесії. Позаду залишилися чотири роки навчання: чотири роки, за які я так мало пізнала потрібного й практичного для своєї професії, але взяла так багато про виживання в Україні загалом. Коли за перший екзамен отримала вбивчу для моєї впевненості трійку, то я не знала, що через два роки зрозумію, що причиною того було не моє незнання, а проста дань корупції, бажання викладача вказати мені на моє місце і встановити чудові фінансові відносини на подальші сесії. Та я й далі не розуміла натяків, залишалась смішною й чесною.

Мені двадцять один. Я вчилася в дитсадку, трьох школах і одному університеті. Я пишу оповідання. Люблю солодке, з захопленням слухаю сімейні історії. Люблю повертатися подумки назад і згадувати. В ці кілька речень можна вкласти всю мене. Бракує лише одного. Я не хочу мігрувати.

Добре пам'ятаю дев'яності роки. Це було перше десятиліття мого життя. На щастя, довгі нічні черги за хлібом, цукром та молоком пройшли повз мене, бо

в ті часи я ще брязкала пострадянськими смішними іграшками й крутила чарівну дзиґу з санями та ялинками всередині, гогойкала на дерев'яному старенькому коні, якого тато, коли ми бували в бабці, знімав із запорошеного горища (там ще жила прабабця – дрібними частками серед своїх пальт та сукенок, прадід у своєму різьбленому ціпку та інші вмерлі члени нашої родини в розмаїтті речей: ступок, кошиків, глечиків, лахміть і книжок). Середина дев'яностих, і ось я йду до першого класу. Маю гарненьке вишневе платтячко і чудернацьку сумку із зайчиком: страшна коричнева шкільна форма теж пройшла повз мене. В той час ми збирали фантики від жуйок і налягали на йогурти чи всілякі інші закордонні диво-харчі, які посипалися на нас наче з рогу достатку після багатьох років дефіциту. Закінчую школу вже у зовсім інші часи. Останній рік навчання, а я вже революціонерка. Прогуляю уроки біля університету, де цілу осінь, що передувала нашому мирному повстанню, було розкладене наметове містечко. А далі вирушую в холодний сніговий Київ і усвідомлюю, що мій народ не німий і що ... і що я не хочу мігрувати.

І ось... Нині вже католицьке Різдво 2009 року. До нашого ж греко-католицького свята залишилося ще неповних два тижні. І я настільки щаслива, що це відчуття не вкладеш ні в які слова. Сиджу іноді в кав'ярні й дивлюся на передсвяткову метушню, на ярмарок та казкові вітрини, і думаю лише про те, як ми зберемося на Різдво колядувати, як будемо їсти кутю і вареники з капустою, як спечу різдвяне печиво, як гарно в наших Карпатах, коли вони стрясаються від звуків трембіти і стародавньої монотонної колядки.

І не минатимуть колядники жодної хати, жодної родини, і столи ламатимуться від наїдків, і... Я не хочу мігрувати, бо як можна дозволити собі втекти від абсолютного щастя.

І за святвечірній стіл з нами сядуть сотні наших предків, які жили під пануванням князівства Литовського й імперії Австро-Угорської, Польщі та СРСР, які жили за часів Русі, залежної й незалежної, які жили!.. Ми були, є і будемо загадковими слов'янами. Ми були, є і будемо українцями-русинами, які живуть на перехресті світових культур, на зламі католицизму й православ'я.

Більшість з нас й надалі має середню зарплату в двісті американських доларів, одягається в дешевий китайський чи турецький одяг, який пачками чи великими картатими сумками розвозять по всіх-усюдах від Одеси чи Хмельницька, більшість з нас віддає перевагу хімічним сурогатам, а не традиційній їжі. Али при низькій зарплаті якось вдається навіть мати машину й хату, в дешевому одязі виглядати гарно, а, споживаючи фаст-фуд, не забувати про культ сімейного їдження. Ця країна дивна тим, що ніколи не знаєш, на що сподіватися далі, але в тому є свій шарм, повірте мені. Для чого стрибати з парашутом чи пірнати до акул, якщо ти можеш просто жити тут і мати ті ж самі чарівні відчуття. Я – любителька пригод, а це означає, що мені не треба нікуди мігрувати, бо я народилася для цієї країни.

Наш український світ не є досконалим. Він такий мінливий, він такий піддатливий, наче тісто, залишене підкисати у дерев'яних ночвах. Ми такі щасливі й водночас такі нещасні!.. Ми – це ми! Любимо нарікати, хочемо то до ЄС, то до Росії. Ми – це те саме тісто, яке лише готується стати хлібом. Наша історія довга й бурхлива, ми повільно розвиваємося, повільно ростемо, повільно формуємо свою хлібину, може тому, що будемо жити ще довго, аж до цілковитого спікання в смачний і пухкий хліб з твердою скоринкою.

✉ uyavna14@gmail.com